

LESKEDE KLUBI

Eha Veem

LESKEDE KLUBI

ARMULAUAMÕRV

Toimetanud Helen Kõrgesaar
Kujundanud Tuuli Aule

© Eha Veem
© Tänapäev, 2018
ISBN 978-9949-85-360-1
www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

Kõik sündmused, kohad ja tegelased on välja mõeldud
ning sündmused, mis toimuvad Eestimaa tuntud paikades,
ei ole tegelikult seal aset leidnud.

Autor

1. PEATÜKK

Kell oli kolmveerand kümme, kui Emma, Elle ja Maret Sepa kämpingusse jõudsid. Pannud rattad värava kõrval seisva väikese registraatorimajakese juurde rattahoidlasse, vaatasid nad Katrini järele ringi. Just Katrin, Sepa kämpingu perenaine, oli süüdi selles, et nad täna siin olid. Pühapäeval, 28. juunil kell kümme pidi kämpingus algama terve nädala vältav stressist vabanemise kursus.

Paar nädalat tagasi oli Katrin Emmale helistanud ja pakkunud talle võimalust laagrisse tulla. Nimelt olid laagri korraldajad lubanud kämpingu pererahval, keda oli kokku neli inimest, nende tegevustest soovi korral osa võtta. Katrini abikaasa ja kaks teismelist poega ei tahtnud säärasest kursusest kuuldagi, pidades seda mingiks järjekordseks naiste kapriisiks. Kuna Katrinil oli luba peale enda veel kolm inimest kaasa tuua, pakkuski ta Emmale kui vanale kolleegile seda võimalust. Katrin oli Parmoja põhikooli inglise keele õpetaja, Emma aga õpetas veel mõni aasta tagasi seal matemaatikat. Emma kutsus omakorda kaasa õed Lillväljad, Elle ja Mareti, kes tundsid igasuguste kursuste vastu alati suurt huvi. Nii olidki nad nüüd kolmekesi kohal, täis põnevust ja entusiasmi.

Osa nende tulevase kursusekaaslasi oli juba väikese laululava ees pinkidel istet võtnud. Et Katrin naistele esialgu silma ei puutunud, suundusid nemadki sinna ja võtsid pinkidel kohad sisse. Nende taga, viimasel pingil istusid kaks 16–17-aastast tütarlast, kes, peadpidi koos, oma mobiile näppisid ja aeg-ajalt naeru kihistasid. Paar rida neist eespool moodustasid paarid kaks keskealist trullakat lillelistes kleitides naist, päikesepriidid ees ja kirjud suvemütsid peas, noormees ja neiu, kes teineteisel õrnalt ümbert kinni hoidsid, ja kaks arvata

kahekümnendates aastates naisterahvast, kellest üks paistis olevat sportlikuma kehaehitusega, isegi atleetlik, ja teine saledamat tüüpi. Laagrisse oli palutud tulla kahekaupa, et keegi ei tunneks ennast üksikuna. Emma paariliseks pidi olema Katrin.

Kümme värvilist puidust käämpingumajakest seisid ilusas sirges rivis veidi eemal metsaservas, nende keskel asetses suurem, niiniimetatud peamaja söögitoa, kööginurga, duširuumide ja tualetti-dega. Ühe lilla majakese uks avanes ning sealt astusid välja kurvikas viiekümnele liginev kena blondi poisipeaga naine ja keskmist kasvu väikese õllekohuga turd mees. Emma ei uskunud oma silmi, kui tundis mehes ära uurija Teras, kellega tal eelmisel aastal oli juhtumisi au olnud Parmojal tutvuda. Jaak Teras oli nimelt Emma naabrimehe Rolf Veinmanni poja, samuti pealinnas uurija ametit pidava Veiko sõber.

Ka uurija Teras oli Emmat märganud ja naeratas talle sõbralikult nagu vanale tuttavale.

„No vaata, kui kena!” tervitas ta Emmat kättpidi. „Teie ka siin, proua Born.”

„Emma,” tuletas Emma uurijale meelde.

„Sobib. Ja minule võiks ka edaspidi Jaak öelda. Saage tuttavaks, minu naine Helen.” Naised vahetasid käepigistuse ja Emma tutvustas omakorda õdesid Lillvälju, kes juba uudishimulikult Emma tuttavaid piidlesid.

Pikemalt ei olnud neil aega mõtteid vahetama jääda, sest peamaja poolt lähenes neljane seltskond: liibivas spordidressis heleda hobuse-sabaga sale noor naine, pakk pabereid käes ja pununud märss üle öla, koos lühikesi pükse ja päikesepillile kandva päevitunud noormehega ning nende kannul teine paarike, laiaäärelise õlgkübara ja heledas õlapaeltega suvekleidis kõrgi hoiakuga arvata neljakümnendates daam, keda toetas käsivarrest kümnekond aastat noorem turske kiilaspäine

mees. Esimene paar astus reipal sammul laululava ette, teine leidis endale istumispaiga kolmandas pingireas.

„Tere kõigile!” tervitas hobusesabaga näitsik rõõmsalt ja tõstis oma kandamid lavanurgale. „Nagu ma näen, on meie väike sõbralik seltskond koos. Väga tore! Ainult kämpingu perenaist ei ole veel näha, aga vahest on tal siis tegemist. Minu nimi on Evelyn Loorits ja siin minu kõrval on meie joogaõpetaja Taavi. Meie siiras soov on pakkuda teile nende seitsme päeva jooksul huvitavaid tegevusi ja õpetada erinevaid tehnikaid, kuidas stressist vabaneda, et laagrist lahkudes oleksite kõik rõõmsad ja reipad ning valmis uuteks väljakutseteks. Et me kohe üksteisega veidi tuttavamaks saaksime, tulge, palun, paarikaupa siia, võtke endale nimesildid ja tutvustage ennast paari sõnaga.” Karpi siltidega käes hoides jäi Evelyn ootama, kes esimeste julgetena ette astuvad. Väikese kõhkluse ja omavahelise läbirääkimise järel tõusis pingilt noorte naiste paar.

„Minu nimi on Kristi. Olen taksojuht ja tulen Tallinnast,” esitles sportlikum tüüp end julgelt. Rahva hulgast kostis heakskiidupominat ja paar käteplaksu, mille autorina tuvastas Emma oma üllatuseks uurija Jaagu.

„Mina olen Liina ja olen tavaline kontorirott. Ka Tallinnast,” tutvustas end tema paariline ujedalt naeratades. Jaak lõi kätega jälle paar plaksu ja nüüd reageerisid juba teisedki sellele entusiastlikuma käteplaginaga. Naised kummardasid ja suundusid, nimesildid käes, oma kohtadele.

Esimesed julged olid oma lühikese etteaste teinud ja järgmistel oli juba lihtsam nende eeskuju järgida. Kristi ja Liina ei olnud jõudnud veel istetki võtta, kui noormehesest ja neiust koosnev paarike juba ette kiirustas. Valinud endile karbist sobivad nimed ja kinnitanud need rinda, võttis meesterahvas sõna mõlema eest. Ta andis naerulsui teada, et on alles mõne kuu abielus olnud, et tema nimi on Paul ja

naise oma Mirjam, perekonnanimi Peterson. Elasid nad Ida-Virumaal Vestra külas ja töötasid ühes suures puiduettevõttes. Laagrisse tulid puhkama ja suve nautima.

Vastne abielupaar sai juba päris tormilise aplausi osaliseks. Mirjam punastas seepeale armsasti ja lipsas abikaasa ees kähku oma kohale. Järgmisena astus ette paar trullakaid naisi, Leila ja Tiia. Enda tutvustamiseks lisasid nad napisõnaliselt, et tulevad Põltsamaalt ja töötavad lastega. Järg jõudis uurija Teras ja tema abikaasa kätte, kes piirdusid veelgi napisõnalisema tutvustusega, nimetades endid pelgalt riigiametnikeks. Oma elukohta ei pidanud nad vajalikuks täpsustada.

Et Emma paariline Katrin ei olnud veel välja ilmunud, läksid õed Lilleväljad seelikute lehvides lava ette, kinnitasid oma nimesildid pluuside külge ja tutvustasid end pensionäridest kunstnikena, mida kuuldes tegi Evelyn neile kohe ettepaneku kunstiteraapia tunnis, mis neil ülejärmisel päeval kavas pidi olema, kaaskursuslastele maalimisel abiks olla. Õed Lilleväljad olid rõõmuga nõus ühiseks hüvanuks oma panust andma. Emma valmistus õdedele tugevalt aplodeerima, kui äkki keegi hingeldust tagasi hoides tema kõrvale pingile potsatas.

„Jestas, Katrin, kus sa olid? Siin käib tutvustamisvoor,” sosistas Emma, kui nägi, kes lõpuks kohale oli jõudnud.

„Tean, tean,” sosistas Katrin vastu. „Olin peamajas, seal oli äravoolutorus mingi ummistus. Pidin selle ruttu likvideerima, muidu oleksite pidanud kõik niikaua metsa all käima, kui Koit õhtul koju jõuab. Kas ongi meie kord?” Emma noogutas ning Lillevälju ära ootamata tõusid nad püsti ja ruttasid lava ette. Nende tutvustus käis kiiresti: Katrin andis teada, et on kämpingu perenaine, ja palus alati tema poole pöörduda, kui peaks mingeid probleeme üles kerkima, Emma pidas vajalikuks mainida, et on Parmoja kohalik elanik, endine õpetaja ja praegune pensionär.

Tutvustamata oli veel kaks paari: teismelised tütarlapsed tagareas ja kübaraga daam oma saatjaga. Viimane astuski nüüd ette. Naine ütles enda nimeks Rita ja mehe nimeks Steni, et ta on tulnud Ameerikast kodumaale käima ja Evelyn kutsunud teda koos sõbraga – mispeale too ainult tagasihoidlikult naeratas – oma laagrisse. Ta lisis naljatades, et stressi ei tea ta endal just olevat ja seepärast ei ole ka kindel, kas nad laagri lõpuni vastu peavad.

Viimastena sammusid tihedalt teineteise kõrval lava ette lühikeses pükstes ja liibuvates varrukatega särkides neiud. Kõvasti meigitud tumedajuukselise tütarlapse nimi oli Kelly ja tema sõbratar, kelle juuksepehmakas oli pealt punast ja altpoolt musta tooni, oli Catlyn. Mõlemad tüdrukud õppisid ametikoolis, ent mida ja kus, jätsid nad täpsustamata.

Evelyn tänas kõiki ja avaldas lootust, et seitsme laagripäeva jooksul saavad laagrilised üksteisega kindlasti paremini tuttavaks, ehk isegi headeks sõpradeks. Andnud kiire ülevaate laagri üldisest korraldusest ja reeglitest, mis muuseas hõlmas ka mobiilist loobumist ühisürituste ja loengute ajaks, luges ta ette esimese päeva kava, mis algas meeli vaigistava meditatsiooni õppimisega. Kõigil paluti kaasa võtta väike tekk või saunalina ja koguneda kella üheteistkümneks mere äärde.

Et sinna oli veel mõnikümmend minutit aega, jagunes elevil laagrirahvas paarideks ja suundus oma majakeste poole. Emmal, Ellel ja Maretil ei olnud paraku kuhugi minna. Nad jalutasid randa, kus väikese paadisilla küljes loksus Katrini mehe roheline sõudepaat. Katrin ise oli kiirustanud jälle oma perenaisekohuseid täitma ja Emma ei teadnud, kas tal üldse paarilist on, kui teda vaja peaks minema.

Pärast jaanipäeva olid ilmad hakanud vähehaaval soojemaks minema ja laagri esimeseks päevaks oli suvesoe juba peaaegu kohal. Mere poolt puhus küll jahedat tuuleõhku, kuid mõne varjulisema

põosa veeres võis juba vabalt päikest võtta. Naised leidsidki kena murulapi, mida merelt puhuva tuule eest varjasid lopsakad kibuvit-sapõõsad, panid oma tekid maha ja sirutasid ninad päikese poole.

„Küll on mõnus,” rõõmustas Maret, „ometi ükskord saab tõelist suvesooja nautida. Ma igatsesin seda juba nii väga.”

„Sa peaksid siis lõunamaale elama minema,” pomises Emma silmi avamata.

„Ei, päris elada ma seal ka ei tahaks. See tüütaks ära. Vaata, kui head on liiga palju, siis ei oska seda enam hinnata. Aga mingi kuu või paar võiks kuskil soojal maal vedeleda küll, sel ajal, kui meil siin on külm ja pime, ja siis jälle koju tagasi tulla.”

„Minul hakkaks nii vist igav,” arvas Emma. „Oma kodus on ikka midagi nokitseda või aias toimetada, päev möödub lennates. Ja süda ei valuta ka, et oled niisama jõude istunud. Kuskil huvireisil käia, sellest saan ma veel aru. Noh, ma mõtlen, et tutvuda kohaliku eluga, käia ekskursioonidel ja nii. Aga lihtsalt vedeleda, rannas peesitada ... seda ma küll ei viitsiks.”

„Ah, sa, Emma, oled ka üks tüüpiline eestlane. Kogu aeg peab midagi tegema, toimetama ja nokitsema. Võta kergemalt! Puhka ja naudi elu, kuniks teda on! Mis sa rabeled kogu aeg? Ega sind selle eest sügavamale ei maeta,” naeris Elle istuma tõustes. „Näe, keegi juba tulebki!”

Emma ja Maret ajasid end samuti, pooleldi isegi nagu vastu tahtmist, püsti.

Need olid Evelyn ja Taavi, kes, tekid kaenla all ja makk käes, üle lõkkeplatsi nende poole sammusid. Ka kaugemal majade juures oli juba liikumist märgata.

„Olete endale suurepärase koha leidnud,” kiitis Evelyn silmadega ümbrust hinnates. „Siia võiksimegi jääda. Tuul ei puhu peale, aga ometi on mere hõngu tunda. Seda meil just vaja ongi.”